

nu i denne Skikkelse bliver til Lov. Der kan maaskee tænkes enkelte Tilfælde, hvor man paa Grund af sin faste Overbevisning om, at Lovudkastet i det andet Thing vilde undergaae en Forandring eller blive Gjenstand for det kongelige Veto, burde stemme for, at et Lovforslag skulde gaae over til det andet Thing, naagtet man ikke kunde give sin Stemme til, at det blev til Lov i den Skikkelse. Men sige Tilfælde ere hyderst sjeldne, og man maa da anvende den hyderste Forsomhed. I det foreliggende Tilfælde troer jeg, at den Udsigt, vi have, ikke, som den høitærede Minister meente, gjør det lettere at stemme for Lovforslaget, men gjør det vanskeliggere; i det Ringeste er det Tilfældet med mig. Lovforslaget har for mig meget store Betænkelseheder. Jeg troer, at det maatte undergaae temmelig væsentlige Forandringer, for at jeg skulde stemme for dets endelige Vedtagelse. Naar man henviser mig til den Udsigt, at det dog sandsynligviis ikke vil blive til Lov, men at det væsentligt kun vil levere et Materiale for en fremtidig høiere Bearbejdelse og kun vil blive underkastet en første Behandling i det andet Thing, saa siger jeg, at jeg som Medlem af en Afdeling af den lovgivende Forsamling ikke kan stemme for en Materialsamling. Jeg stemmer for Love og ikke for Forberedelser til Love, og jeg stemmer endelig for et Lovudkast i den Tanke, at det fuldstændig kan komme under det andet Things Drøftelse; men jeg troer ikke, at jeg viser det andet Thing nogen Imødekommen eller noget Hensyn derved, at jeg sender det et Lovudkast med den Tanke, at det kun kan faae en ufuldstændig og derved utilfredsstillende Behandling der. Jeg troer snarere, at jeg ved at sende et Lovforslag under saadanne Forhold til det andet Thing ikke ganske gjør, hvad Ret er mod dette; men herom kan der jo være forskellige Meninger; jeg udtaler kun, hvad der er min Anskuelse. Jeg skal ikke nu gaae ind paa en meget udførlig Kritik af Lovudkastet, som det nu foreligger. Jeg skal ganske kort antyde de Punkter, som vække mine Betænkelseheder, ved Siden af, at der er Meget i Lovudkastet, som jeg billiger, jeg kan maaskee endog saa sige, at jeg i det Hele bifalder Hovedtanke deri. Jeg billiger, hvad der er beholdt af det oprindelige Udcast, Sammenbragningen

af de navnlig som Tiender til de enkelte Embeder henlagte Indtægter til en fælles Fond, der holdes adskilt fra Statskassen. Jeg billiger Embedernes Inddeling i visse Classer og Tilføielsen af Aderstillæg til de særlige Embedsclasser. Dette er Ting, som jeg billiger og finder ønskelige, skjøndt jeg, det vil jeg udtrykkelig sige, ikke dermed vil have udtalt, at man absolut skal gaae den Vej; thi det kan være, at en Omregulering af Geistlighedens Lønning ad den Vej kan være saa vanskelig at gennemføre, at man maatte see at gaae en anden Vej, der maaskee i det almindelige Princip tilfredsstillende mindre, men praktisk muligens var mere udførlig, nemlig at tage fra de store Raab og lægge til de mindre og med det Samme reducere Præstegaardenes Fordrilliggende. Imidlertid billiger jeg de Principer, jeg har nævnt, og jeg har været med at indbringe et andet væsentligt Spørgsmaal i Loven, nemlig Spørgsmaalet om Præstegaardsavlingerne. Hvad jeg derimod har Betænkelse ved, og tildeels saa stor Betænkelse, at jeg ikke kan gaae ind derpaa, er først, at jeg ikke finder, at Lønningsfondens særlige Stilling er noksom betrygget, idet den er underkastet det almindelige private Initiativ ved Behandlingen af Finantsloven. At den maa være underkastet Lovgivningsmagten og altsaa ogsaa det private Initiativ udenfor Finantsloven, har jeg allerede udtalt. Jeg har dernæst Betænkelse ved den hele Classification af Embederne, som den nu staaer i Lovudkastet, fordi der heri forekommer mig at være altfor Meget, der blot er forløbige Antydninger, uden at være en Gjennemførelse efter tilstrækkelig Prøvelse i det Enkelte. So mere denne Classification har udviklet sig og faaet mere og mere Detail, desto mere er jeg bange for, at man ikke kan berolige sig, hvad jeg foreløbig gjorde, ved, at den kun skulde være foreløbig, indtil en Revision kunde finde Sted. Hvad dernæst angaaer Spørgsmaalet om Præstegaardene, har den høitærede Minister udtalt den samme Betænkelse og Indvending som jeg. Jeg skal Intet sige hertil. Det Samme gjælder med Hensyn til et andet Spørgsmaal, ved hvilket jeg allerede fra Begyndelsen af har adskilt mig fra det øvrige Udvalg, nemlig om Offer og Accidenter. Jeg har udtalt og gjen-